

*de hierarchische
werden verzameld
in één bundel
1986.*

MUSEUM

hierarchische

53

«t nieuwhuys»

HOEGAARDEN

ALPAIDIS

TIJDSCHRIFT voor HEEMKUNDE
FOLKLORE en OUDHEIDKUNDE

Alpaidis

1978 aflevering 4
14e jaargang
nummer 53

Inhoud

- 700 Jaar geleden	blz. 3
-De Geschiedenis van de
Hoegaardse Bierorde	blz. 6
-Het mooie Dragondertje	blz. 16
-Oude testamenten	blz. 21

700 JAAR GELEDEN

In februari 1278 werd te Hoksem onder Hoegaarden een van de beroemste en beste kroniekschrijvers en wiskundigen uit de Middeleeuwen geboren. Het was Jan van Hoksem (in 't latijn Joannes Hocsemius).

Hij stamde uit kleine adel, waaronder bekend zijn:

- een Renenius de Hocsem, notaris van Hendrik I, Hertog van Brabant, tussen 1200 en 1227.
- een Jan van Hoksem, die in 1248 gronden afkoopt van de Bisschop van Luik
- een Walter van Hoksem, die de abdij van Heilisse, 19 bunder grond schenkt, gelegen onder Hoksem.

Joannes Hocsemius was een van de meest geleterde mannen uit zijn tijd. Hij studeerde aan de universiteiten van Parijs en Orléans, waar hij tot dokter in de Rechten promoveerde.

Hij vertoefde een wijl aan het Pauselijk Hof van Avignon. Hij was rector van het St. Michiels altaar in de Sint Germanuskerk van Tienen, hetgeen overeenstemde met geestelijke voorzitter van vernoemde altaar.

Enkele jaren later, namelijk op 12 mei 1311 en 28 aug. 1323 was hij kapelaan van de Tiense hoofdkerk en volgens zijn eigen testament van 20 mei 1344 ook kanunnik aldaar. In 1333 vertoefde hij te Luik als scholaster (kanunnik-leraar in de wijsbegeerte) van de Luikse kathedraal en was er tevens kanunnik van het St. Lambertuskapittel, dat hij met een semi-capella begiftigde en rijkelijk beedeelde ter ere van St. Jan. En ten slotte was hij ook proost van de St. Pieterskerk te Luik.

Jan van Hoksem schreef verscheidene hooggeleerde boeken over wijsbegeerte, waaronder het bijzonderste bewaard gebleven werk "Gesta Pontificum Leodiensium". Het was de geschiedenis van de Luikse Bisschoppen van 1246 tot 1348 gaande van Hendrick III van Gelre, (1247 - 1274), over Jan III van Châlons (1295 - 1301), Adolf van Waldeck (1301 - 1302), Thibald van Bar (1303 - 1312), en Adolf II van de Mark (1313 - 1344) tot Engelbert van de Mark (1344 tot aan de overwinning op de Luikenaren in 1347). Hij was aan dit werk begonnen in februari 1334.

Bovendien stelde Jan van Hoksem ook een alfabetische index op van de bijzonderste burgelijke en geestelijke gevallen en schreef het werk "Les fleurs des auteurs et des philosophes".

Hij moest uit een vermogende familie zijn gesproten want de kern der bezittingen van het Refugiehuis van Heilissen in de langestraat te Tienen (huidig eigendom van de Tiense suikerraffinaderij en dat in 1889 werd aangekocht door de Zusters van het H. Hart van Hoegaarden, om er een school in te richten, zie Alpaïdis nr. 33 blz. 15) werd gelegd door de **adellijke** familie van Hoksem.

Jan van Hoksem stierf op 2 oktober 1348 in de ouderdom van 70 jaar en werd begraven in de Luikse kathedraal in de kapel genaamd "Wijngaerde". In zijn laatste levensjaren, wilde hij Hoksem, zijn geliefde geboorteplaats, met een collegiale kerk en een kapittel verrijken en er zijn gans fortuin aan laten. Hier laten wij Pastoor J. Vander Velpen aan het woord, in zijn werk over de geschiedenis van Hoegaarden blz. 45.

"Voordien was Hoksem afhankelijk van de collegiale moederkerk van Hoegaarden (gebouwd op het kasteel van Gravin Alpaïdis). Dienvolgens moest hij eerst de toelating ontvangen van Geeraard van Virneburg, de toenmalige Proost van het Hoegaards kapittel, welke toelating hij dan ook ontving op 13 mei 1344. De 20 mei daaropvolgend, dikteert hij zijn eerste testament waarin hij bepaalde dat hij te Hoksem een kapittel wilde oprichten bestaande uit 8 kanunniken, waar later nog twee zouden toegevoegd worden, om het getal op tien te brengen."

Zijn neef Florentinus de Palude (Floris Vandebroecke) stelde hij aan als eerste deken. Deze was kanunnik van St. Germanus te Tienen tussen 1335 en 1354. Hieromtrent schreef Jan van Hoksem in zijn testament:

" Ik wil dat mijn neef, meester Floris een der acht nieuwe prebenden hebbe, als kanunnik, eneen halve als deken van gezeld kapittel, echter zal hij geen zielelast dragen, nog gehouden zijn zich priester te laten wijden. Hij zal nog verplicht wezen, persoonlijk te resideren, maar hij zal gratis de voogd en beschermer zijn van het kapittel en het ereloon van zijn procuratur aan het hof te Luik moeten betalen (hij mocht dus de vergoeding voor de plaats die hij beklede niet voor hem houden).

En in de geschiedenis van Hoegaarden, door Pastoor J. Vander Velpen lezen we verder:

"De Proost van Hoegaarden had aan Jan van Hoksem toegestaan zelf de eerste benoemingen te doen en droeg hem tevens op het reglement van het nieuwe kapittel samen te stellen om er de goede gang van te verzekeren.

Dit reglement behelsde veel nauwkeurige punten, maar de stichter legde zeer bijzonder de nadruk op de dubbele verplichting van zijn kanunniken: ze moesten priester zijn en terplaatse resideren (dit in tegenstelling met het kapittel van Hoegaarden, waar slechts 2 op 3 kanunniken priester moesten zijn en waar de meesten niet ter plaatse resideerden en ook met Floris Vandenbroeck die niet verplicht was zich priester te laten wijden).

Het onverwacht overlijden van neef Florentinus de Palule (tussen 1344 en 1347), de toekomstige kapitteldeken waar de stichter al zijn hoop had op gevestigd, stuurde nu alle plannen in de war.

In 1347 maakte Jan van Hoksem dan een nieuw testament. Hij zou Floris'broer, Jan de Palude in diens plaats brengen, maar niet als deken, de deken zal moeten gekozen worden door de andere reeds aangestelde kanunniken".

Een jaar nadien op 2 oktober 1348 stierf Hocsemius. Zijn testament werd uitgevoerd en het kapittel trad in functie (zie Eigen Schoon j9 XXXVI, 516).

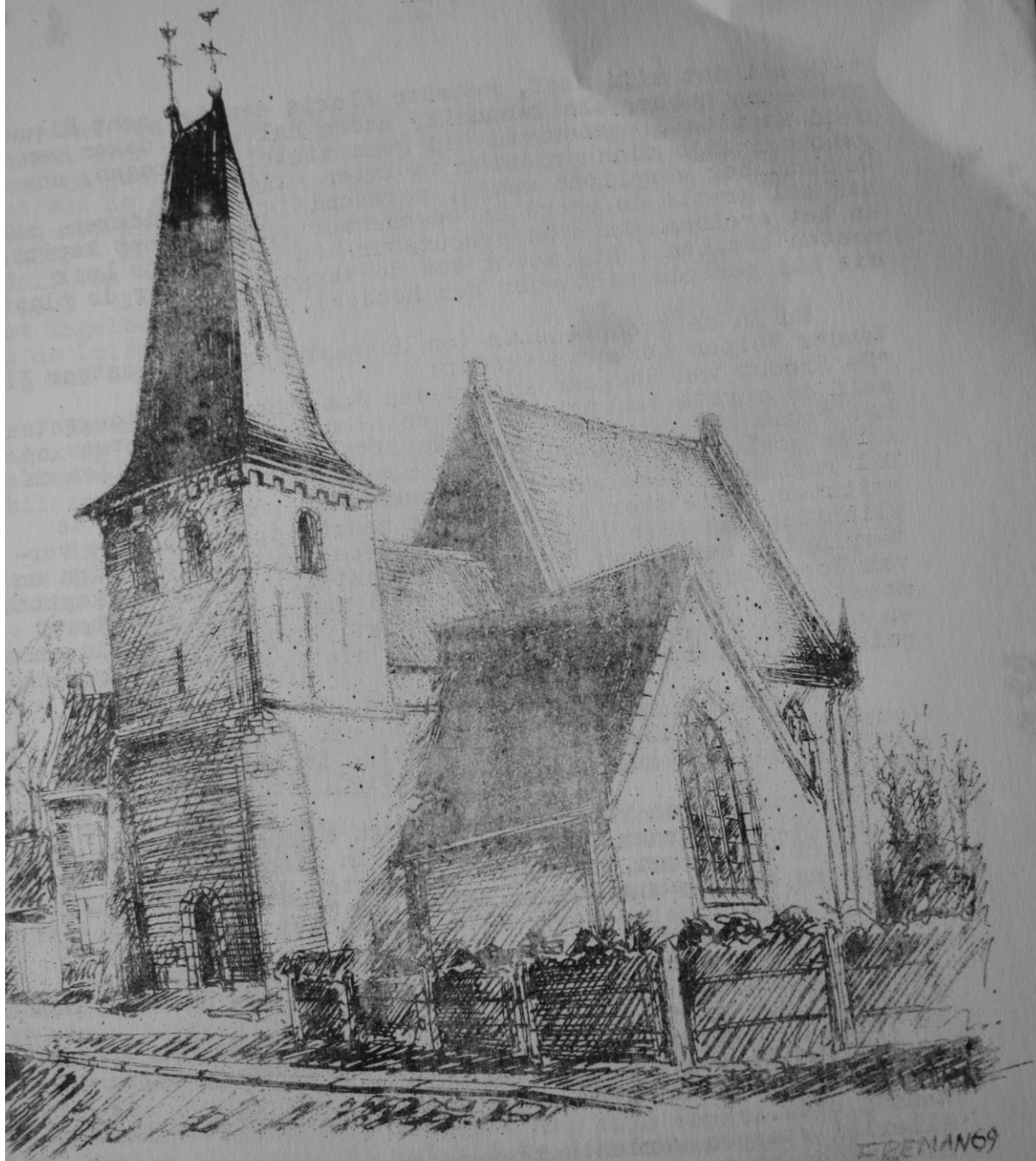
Na een korte bloei geraakte het kapittel van Hoksem echter in verval, terwijl de inkomsten der nagelaten goederen ontoereikend bleken.

Ook de tucht en het gedrag der kanunniken lieten veel te wensen over.

Allerlei stappen werden aangewend om beneficiën te bekomen en aangehecht te worden met de kerk van St. Michiel te Leuven (1449), met het St. Germanus kapittel van Tienen (XVI°), maar alle pogingen mislukten.

De pauselijke Nuntius, Antonius Abergati, bij zijn kerk bezoek in 1618, stelde de geringe inkomsten vast en ging tot een onderzoek over om het kapittel van Hoegaarden en dit van Hoksem te verenigen. Maar ook deze pogingen leden schipbreuk, evenals de aanvraag van 2 kanunniken om hun residentie naar St. Truiden te verplaatsen.

Op het einde van de XVIII° schafte de Franse overheid alle middeleeuwse instellingen af en ook het weinige wat er van het Hoksem's kapittel was overgebleven.

"RIJSE VAN ERMGELDTKOP" H. 1861

FRENAN69

Soms bracht vader een vriend mee naar huis, de franse kapitein Bodeaux (geen Belgische zoals in Alpaidis nr. 46 staat vermeld)

Christine koesterde bewondering en liefde voor deze mooie man met zacht gelaat en krulharen, die haar het hof maakte, maar met wie ze niet in het huwelijk trad zoals ook verkeerdelijk in hetzelfde artikel werd geschreven.

Vader Cavenauch had nochtans aan Bodeaux de hand van zijn dochter beloofd, van zodra de oorlog zou ten einde zijn, maar in 1690 sneuvelde de Kapitein in de slag bij Boyne, waar William III de overwinning behaalde op James II.

Toen lekte het uit dat Bodeaux eigenlijk een vrouw was, een vermomde heldin, maar Christine bleef verering voelen voor de vrouwelijke kapitein.

Ook haar vader sneuvelde in de strijd en omdat hij de zaak van James II had gediend, werden al zijn goederen in beslag genomen.

Christine was toen 23 jaar oud.

Gelukkiglijk was er nog vaders zuster, die te Bonley een druk bezochte herberg hield en de familie bij haar opnam.

Na de dood van haar tante in 1691 bekwam Christine de herberg. Daar leerde zij de Engelsman Richard Welsh kennen, met wie zij in het huwelijk trad en die haar twee dochters schonk. Welsh was echter een dronkaard en op zekere dag liet hij zich in bedronken toestand door een ronselaar inlijven voor het leger van William III.

De onrust en afwezigheid van haar man doorwoelde haar hart. Zij wilde hem opzoeken en zou hiervoor desnoods zelfs de hel trotseren.

En plots dacht zij aan Bodeaux en stak zich eveneens in manskleren. Zij liet zich bij de Engelse huurtroepen inlijven, onder de naam Christophe Welsh en gaf zich uit voor de broeder van Richard (haar man).

Zo zien we haar langs Willemstad te Gorkum belanden, waar zij in een soldatenpak werd gestoken en onmiddellijk bij een infanterieregiment werd ingedeeld (en niet onmiddellijk als dragonder zoals werd vermeld), dat zich op 27 juli 1693 naar de streek van Landen had verplaatst, om tegen de aanvallen der Fransen te weerstaan.

Nadat de Franse troepen de overwinning hadden behaald te Fleurus in 1690 (en niet in 1790), te Leuze in 1691 (niet 1791), bij Steenkerke in 1692 (niet 1792) en te Hoes in 1693 (niet in 1794), brak William III zijn kamp, op te Heverlee en ging bij Meldert logeren, waar schermutselingen plaats grepen. Toen behoorde Christine Cavenauch nog niet tot de strijdende eenheden, zoals ook verkeerdelijk werd medegedeeld.

Het was pas nadat de Engelse Koning zijn troepen rond Landen had overgeplaatst, dat Christine bij een Infanterieregiment werd ingedeeld, en haar vuurdoop doorstond. Zij werd er aan de enkel gekwetst, maar kon enkele dagen later terug marcheren.

Tijdens de winter van het jaar 1693 vertoeft zij met de Engelse legers te Geertruidenberg en helpt er in het overstroomd gebied het water afdammen. Wanneer de lente aanbreekt, komen dan onverwacht de Fransen en wordt Christine gevangen genomen. In lange dagmarchen gaat de tocht moeizaam naar St. Germain-en-Laye, maar de behandeling is zeer fatsoenlijk. De gevangenschap duurt overigens niet lang want Christine wordt tegen een Franse gevangene uitgewisseld.

Terug te Gorkum ziet zij er al haar medesoldaten druk met de meisjes verkeren. Moest zij daarin uitzondering maken dan zou dit wel eens argwaan kunnen wekken. Daarom gaat zij ook maar aan de slag. Zij treft het echter slecht want zij doet op de slag de verloofde van de sergeant op haar verliefd worden en dat wekt natuurlijk kabaal. De sergeant daagt haar zelfs in 't geheim tot een tweegevecht uit en Christine gaat daarop in. Het scheelt geen haar of zij overwint de sergeant ook met het wapen van staal. Op het laatste nippertje echter worden de vechters betrap en Christine krijgt arrest. Het einde van dit drollig intermezzo is dat zij van wapen verandert en de infanterie vaarwel zegt om dragonder te worden.

Als dragonder kunnen wij haar volgen naar Namen, Deinze en Breda. In de laatste stad bevindt zij zich tussen de manschappen die er geschouwd worden door Prins Willem van Oranje. De prins noemde haar toen "de mooie dragonder van Vlaanderen". Maar dat mooie dragondertje voelt zich ook weer te Breda verplicht mee te doen aan het algemeen minnespel. Dit maal loopt het nog drolliger af dan de eerste keer, want nu let zij blijkbaar zo weinig op haar uitverkorene dat zij al gauw beschuldigd wordt het meisje in het ongeluk te hebben gestort. Noodgedwongen, vooral om zich niet te verraden, bekend zij dan ook zonder enig verweer, het meisje in zwangere toestand te hebben gebracht.

De troepen bleven lang te Breda en wanneer het kindje geboren werd, neemt het mooie dragondertje, het vaderschap op zich.

Doch het kind sterft in zijn eerste levensdagen, zodat Christine 's avontuur en goed einde kent.

Bij de vrede van Rijswijk in 1697 gaat zij incognito in verlof naar huis want zolang zij Richard niet heeft gevonden wil ze de dienst niet verlaten.

Wanneer in 1702 de oorlog opnieuw losbarst zien we Christine dan ook een tweede maal als dragonder in Nederland opdagen. Zij maakt de slag van Nijmegen mee en vecht onder Marlborough te Venlo, Luik en verder in Oost-Europa. Te Schellenberg wordt zij ditmaal gewond in de heup en dit blijkt voor haar in dubbel opzicht gevaarlijk te zijn, want er wordt op een operatief ingrijpen aangedrongen. Om aan die operatie te ontsnappen vraagt Christine hoegdringend een overplaatsing die zij zonder tegenstribbelen bekomt, en in de nieuwe compagnie gebaart zij, spijt koorts, gedurende veertien dagen van krommenaas. Net genoeg tot ze genezen is.

In 1704 begint echter de kogel in haar heup te werken en weer wordt er op een heelkundige bewerking aangestuurd. Ditmaal hangt zij de edelmoedige uit en bepleit zij de voorrang voor anderen tot de koorts weer over is en alle gevaar geweken.

Vanuit Duitsland moet zij die zomer een konvooi gevangenen begeleiden naar Breda en daar stoot zij dan onverwacht op Richard. Het grijpt haar dubbel aan het hart, want betrapt zij haar echtgenoot daar nu niet in de armen van een potige Hollandse? Moest zij daarvoor hem elf jaar zoeken? Het was om te schreien. Maar Christine beheerste zich althans zolang ze haar man niet onder vier ogen de boetpsalmen kon lezen. De straf bepaalt zij zelf: zolang de vijandelijkheden duren, zal zij zich als zijn broer uitgeven en zich als zijn broer gedragen. Meer mag Richard van haar niet vragen. En zij zet de tocht met de gevangenen voort.

Een tijd slingert zij rond in Nederland. Daarna treffen we haar aan tussen Maastricht en Luik en in 1705 ook te Tienen, na de Fransen te hebben verslagen aan te Gete te Wange en Elixem op 18 juli.

In 1706 verjaagt Marlborough andermaal de Fransen uit Tienen en weer is Christine erbij.

Op 23 mei is zij in Ramillies en wordt er voor de derde maal gekwetst, in het achterhoofd deze maal, een wonde die zonder uitstel een heelkundige tussenkomst noodzaakt. Zij wordt langs Geldenaken en Hoegaarden afgevoerd naar Meldert, waar de operatie plaats grijpt. Daar komt haar sexe aan het licht.

De kolonel staat er op dat haar man onmiddellijk ontboden wordt en de andere officieren komen al met een blauw dameskleed met kant en met geld voor geschenken aandraven. Er werd een openluchtbanket georganiseerd ergens in een weide tussen Meldert en Hoegaarden. Daar stond een "wedding-cake" op tafel in de vorm van een fort dat Christine met de sabel voor de genodigden moest in stukken hakken. Daarna werd er op de doedelzak gedanst: zeels en jigs. En madame wordt van dan af marketentster gebombardeerd. Als dusdanig volgt zij de troepen naar Ath, St. Kwintens-Lennik en Gent. Te Gent komt de Hollandse matrone Richard opeisen, maar Christine snijdt haar neus af. Te Malplaquet ziet zij onder haar eigen ogen Richard de heldendood sterven en met eigen handen begraaft zij hem.

Toch blijft zij bij het leger. Ze hertrouwt met een sergeant, maar ook die sneuvelt alweer. Einde 1710 keert ze terug naar huis. Zij opent te Dublin een eet- en drankgelegenheid en hertrouwt met Arthur Davies. Maar Davies is een dronkelap en maakt al haar geld op. Van Dublin verhuist zij naar Londen en daar houdt ze nu eens een winkeltje, dan weer een eethuis open, maar ze verschijnt ook op straat om de soldaten brandewijn te schenken. Tenslotte volgt ze haar man naar het militair ziekenhuis te Chelsea waar zij toelating krijgt opnieuw de soldatenuniform aan te trekken, want Chelsea herbergt normaal enkel soldaten. Daar zit zij dan elke dag te midden van de grijze vuurvreters en invaliden die dromend de pijp roken en herinneringen ophalen.

Die herinneringen werden opgeschreven en verwerkt in een boek. Christine stierf op 27 juli 1739, 72 jaar oud, en werd te midden van de militairen op het soldatenkerkhof begraven met drie salvo's en met de voor zulk een heldhaftige dragonder geboden militaire eer.

En het was deze heldin, die te Meldert werd geopereerd, en daar tijdens haar bewusteloosheid haar sexe werd ontdekt, die een einde maakte aan haar krijgsmanleven.

Oude testamenten uit het Parochiearchief van Hoegaarden

DOOR AMBASSADEUR
L. BORREMANS

VERVOLG

T. 74 TESTAMENT de Pierre LEURQUIN (2-11-1669) Frans
=====

A la fabrique de Hoxem où il désire sa sepulture: trois pattars.

A la fabrique Saint Lambert en Liège : trois pattars.

A Jenne et Gertrud, ses soeurs: siex flor. bb. à donner une foys.

Deux filles de sa soeur Margarite, femme de Jean Vleuminx leurs quitte la somme de trengte patacons laquelle il a mis en garde audict Jean Vleuminx avant que ledict testateur iroit en campagne.

A Agnes fille de la soeure Michelle siex florins bb. une foys constituant pour le residu pour des raisons au testateur mouvantes.

Adam Laring comme mary d'Anthonette la soeur du testateur heritier universelle de ce qu'il peult avoir des biens paternelles, et acquis, lesquelles le recherche de redemander a leurs profit la somme de vingt patacons par restance d'un cheval par le testateur vendu à son frère François Leurquin, voulant que ceste dernière volonté avait forme force, et act de codicille annullent sont précédent codicille.

Getuigen: Messrs Lambertus Bormans en Jasp. Leod. a
Lymborch, beiden kanunnik te Hoxem.

Gemaakt door pastoor J. Vanden Put.

T. 75 DECLARATIE gedaan van Mijnheer Joannes LEURQUIN
(21-11-1669) Frans

=====

Jean Leurquin prestre et chanoine d' Hoxem, lequel après avoir examiné le contenu de certaine lettre envoyée de la part de certain Pierre de Chesne son neveu, par laquelle il demande notable somme d'argent sous prétexte que ledit sr constitué avroit aliene quelques patrimoniaux appartenantes à la femme du susdit du Chesne, pour oster toute occasion des troubles et molestation que pouldroyent celui de Chesne avec ceux de son party faire a ses heritiers pour recouvrer la ditte somme y retendue at. declare comme par cette il declare en foy de y restre n'avoir aliene aucuns biens immeubles provenant des pere et mere sinon quatres florins de rente desquelles il ostoit soulement usufructaire et dans laquelle rente ledit St constitue aussi sa quote par propriété.

En oultre comme ledit de Chesne pretend que le susnomme Leurquin où sa soeure Anthoinette auroyent eu en garde quelques hardes et loyaux provenant des parents de la femme de celuy, et qui celles hardes ne feroient restituer declare semblablement n'avoir eu ni sa soeure Anthoinette ni assy Mr Pierre son frere en garde autre sole de la parte des parents de la femme dudit de Chesne sinon une cotte rouge restituee a la soeure de la surnommée du Chesne et poin plus grande assurance ledit Sr Leurquin presente de confirmer le tout que dessus par serment solemnelle

Getuigen: Monsr. Jasper A Lymborge en Sr. Godefroid Thielemans.

Gemaakt te Hoxem door "pasteur et notaire" J. Vanden Put.

T. 76 .TESTAMENT van Willem DE WELDE, man van Maria Collaerts (3-12-1669)

=====

Zijn vrouw mag beschikken over de gronden om te verkopen of te berenten indien ze zou sterven.
Hij heeft aan zijn broer Hendrick De Welde de som van 50 pattacons geteld ter voldoening van de koop van een dag-maal land gelegen tussen Bost en Rommersom.
Alle goederen gaan naar zijn zoon Jan (uit zijn laatste huwelijk met Maria Collard)

Getuigen: Gilis Dotremont en Jan Festraets.
Gemaakt door Pastoor J. Vanden Put.

T. 77 Goederen toebehorend aan de erfgenamen van Tossijn-Nijs, gelegen onder de heerlijkheid Hoegaarden, Zittert en Geest St. Remy, gemeten op 25 maart 1670, door de ondergeschreven landmeter bij de Soeverijnen Raad van Brabant. (Kopij)

Een dagmaal min 3 cort royen gelegen achter Rommersom omtrent de Velembempden reg. de graaf van Gronsveldt, Jan Van de Schilde, ergen. Willem De Welde en de Tafel van Tienen.

Het zevende deel van een blok van 2 bunder (1 dagmaal 14 cort royen) onder de "Mutsebergh" reg. Anthoine Mellaert, de Vloetgracht, Sweerts, de weg van Tienen naar Geldenaken.

Een half bunder en 3 cort royen achter het blok van Jacques Van Haghendoren naar de "steencuyle" reg. de weg van Geldenaken, Renier Stockmans en J.B. Stevens.

1,5 dagm. komende van J.B. Stevens gelegen in hetzelfde half bunder.

In de Blije

1 dagm. onder "Keuvelaer Berghe", reg. de Bogaarden van Tienen, de erf. Hendrick Van Herbergen en de Erfg. Jan Taverniers.

1/2 bunder reg. de voorn. plaats, de Bogaarden van Tienen, het klooster van Overlaar, N. Eysel, Sacharias Van Montenaken.

1,5 dagm. reg. voorz. bunder, klooster van Overlaar, gasthuis van Tienen en Goris Taverniers.

1,5 dagm. op de weg van Rommersom naar de Steenberghe reg. deselve, klooster van Overlaar, gasthuis van Tienen.

0,5 bunder min 9 cort royen reg. Klooster van Park, Pierre Danneau, Joachim Kenis, Adriaen Banderlet en J.B. Stevens.

1 dagm. en 79 cort royen tussen de "steenbergh" en Altenaken, reg. Jan Nijs, Jan Van Diest en Anthoine De Longeval.

1 dagm. min 10 cort royen reg. N. Eysel, Sr. Anthoine De Longeval, Zacharias Van Montenaken, de Vloetgracht.

1 bunder en 2 cort royen reg. Mijnheer De Pas, de Tafel van Tienen, Zacharias Van Montenaken, Klooster van Boneffe, Ant. De Longevalen erf. Marcelis Van Den Dijck.

1 bunder en 32 cort royen boo gaard, genoemd "de Steenberghe", reg. gelegen achter die molen van Hoegaarden reg. Tossijn Nijs, de straat, de erfgen. Marcelis Van den Dijck, de Panisbeek en de "Elfdwizend Maagden".

17 cort royen bemd gelegen omtrent de Beek, reg. de weg van Geest naar Tienen, de erf. Jan Taverniers, Etienne Theris, Zacharias Van Montenaken.

1 bunder en 17 cort royen bemd gelegen aldaar reg. de Beek komende van Schoor naar de Lazarije, de voetweg van Hoegaarden naar Tienen, de erf. Mr. Lambrecht Van Duynhoven, Jan Van Herbergen.

3,5 dagm. min 7 cort royen op de weg van Houtem naar Hoegaarden reg. Matthijs Taverniers en de abdij van Park erf. Hendrick Van Herberghen, Wed. Lambrecht Cans.

3 dagm. en 12 cort royen gel. op St. Jan straat komende van het klooster van overlaar naar Honsum reg. de "Vloetgracht", Godtgaff Saelmaeckers.

8 (ortroyen)

te Nerm reg. de straat
Beeckstraat, d' erf.

0,5 bunder

Boomgaert gelegen
die Beeck en de straet
item huys ende hoff
ende daer ontrent

eerst een dachmael

Aelst reg. Mr. Hen

item een dachmael en

in de cleyn cauterke

Herbergen west Gon

Heneick Trismans oost

item een dachmael

waarvan Merten N

de Beecke Vincent

item een half bunder bosch gelegen

onder Geest St. Remy reg. Voortstraete, Marcelis Vanden

Dijck, Bartholomeus en Zacharias Van Montenaeken.

AFGESCHEURD

1 dagm. gelegen als voor reg. de Vloetgracht, de Keystraat
Wed. Bonjean item een dagm. land bij Outgaarden in pacht
bij Niclaes Rega

item 0,5 bunder land te St. Geertruy Landen waarvan het
nonneken Van Herbergen begijn te Leuven een dagm. is com-
peterende.

wordt vervolgd

=+++++=